

[Alfred Hansen]

særlig tyngende, idet man ikke rigtig tør låne til de investeringer, man gerne ville foretage.

I den forbindelse vil jeg spørge ministeren om, hvilke overvejelser man har gjort sig om den trussel, der er kommet fra det danske landbrugs side om at effektuere et ret stramt investeringsstop, altså hvilken indflydelse ministeren mener det må have på dansk industri.

Jeg har særlig hæftet mig ved ligesom et hjertesuk i ministerens redegørelse over det forhold, at u-landene nu via bl.a. lave lønninger er blevet i stand til at konkurrere med danske virksomheder. Jeg synes ikke, der er grund til at beklage denne udvikling; jeg synes tværtimod, det er glædeligt, at u-landene er kommet på et sådant niveau, at de er i stand til at føre en fair konkurrence på verdensmarkedet. Jeg kan også være glad for, at de er i stand til at sælge deres varer, ud fra det synspunkt, at de så netop får råd til at købe andre varer. Det drejer sig her for dansk erhvervsliv om at være oppe på mærkerne og være klar over, hvad det er, vi skal satse på i u-landene, som nu via deres stigende eksport har fået midler til selv at kunne købe.

Der har også været talt om støtte af forskellig observans. Vi må fra retsforbundets side stærkt vende os mod den protektionisme, som navnlig kommer frem i krisetider, den holdning, at vi skal være os selv nok, at vi vil eksportere så meget som muligt, men for alt i verden ikke importere. Jeg mener, det er meget farligt; ikke mindst set ud fra en global synsvinkel udgøres den største trussel mod vores fredelige sameksistens af, at man fører en egoistisk – hvilket jeg sætter lig med protektionistisk – politik på handelsområdet. De fleste krige, vi har haft, har enten været religionskrige eller handelskrige; det første kan vi nok ikke gøre så meget ved, men vi kan i al beskedenhed forsøge at påvirke udviklingen i heldig retning, hvad angår det protektionistiske.

Jeg vil her henvise til, at navnlig EF er gået i spidsen med hensyn til eksporttilskud og importafgifter og på den måde ligesom forsøger at regulere, hvilke varer der skal kunne sælges, og hvilke varer man ikke ønsker konkurrence til udefra.

Vi ønsker – og det tror jeg i og for sig også er dansk erhvervslivs inderste ønske – at have et frit og af staten uafhængigt erhvervs-

liv. Jeg mener, at man gennem statssubsidiering forhindrer en naturlig strukturtilpasning, fastlåser et system og forhindrer muligheden for en gavnlig konkurrence fra nye virksomheder.

Det var derfor med stor interesse, jeg lyttede til hr. Kjelgaard, der sagde, at de konservative ville bekæmpe subsidieringsordninger i de lande, vi konkurrerer med. Skal det forstås sådan, at hr. Kjelgaard og det konservative folkeparti vil forhindre og bekæmpe nationale støtteordninger i det hele taget, herunder også EFs støtteordninger? Jeg ved ikke, hvordan man skal vurdere det; hr. Kjelgaard sagde i slutningen af sin tale om dette emne. Er det en slags gengældelsesaktion, man vil udfolde fra de konservatives side i retning af, at man ikke vil tillade subsidiering af dem, vi handler med, fordi vi så også er nødt til det, og det har vi ikke råd til – den danske statskasse kan ikke gå ind i en konkurrence med andre landes statskasser – eller er de konservative indstillet på, at subsidieringsordninger kan være ganske gunstige under visse forudsætninger? Jeg vil med glæde se et initiativ fra konservativ side til at bekæmpe disse nationale støtteordninger, ikke bare inden for EF, men også i global betydning.

Jeg synes, at det er værd også her at spørge, hvad der i grunden var betingelsen for bl.a. Danmarks optagelse i EF. Det var, at man her skulle kunne konkurrere på lige vilkår, men hvad har vi set? Vi har set et stadig stigende antal nationale støtteordninger, uden at EF har grebet ind.

Jeg skal ikke forsvare EF på noget område, og det, der her er præsteret, har vi naturligvis ventet som de skeptikere med hensyn til EF, vi er i dit parti, men det forbavser mig, at ikke selv de mest fanatiske EF-tilhængere har forsøgt at markere en kraftig afstandtagen fra dansk side over for disse nationale støtteordninger.

Jeg vil gerne spørge ministeren om, hvilke initiativer regeringen agter at tage i den kommende tid for at fastholde de andre EF-lande på de optagelsesbetingelser, som Danmark stemte sig ind i EF på i 1972.

Hr. Westh beklagede, at man ikke fik vedtaget det socialdemokratiske ØD-forslag, og lagde ligesom i denne udtalelse, at det ville have betydet løsning af en stor del af erhvervslivets problemer. Der er, om jeg så må